Выходить у Львові що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. свять) о 5-ой годинѣ по полудни.

Администрація подъ ч. 8 улицы Чарнецкого.

Редакція ул. Францишканьска ч. 10, двери 10.

Письма принимають ся лише франковані.

Рекламаціи неопечатані вольні бдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Газеты Львовскои“.

Предплата у Львовѣ въ Администраціи „Газеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к
на пôвъ року . 1 зр. 20 к
на чверть року . 60 к
мѣсячно . . . . 20 к.
Поединоке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к
на пôвъ року 2 зр. 70 к
на чверть року 1 зр. 35 к
мѣсячно . . . . 45 к
Поединоке число 3 кр

Ч. 268 | Иминъ: завтра: | Стефана пм. Парам. м. | Юдиты 3. адвент. | Субота 28 лист. (10 грудня) 1892 | Восходъ сонця 7 г 44 м., заходъ 4 г. 4 м. Баром. 764 терм. — 4 — 8·0 | Рокъ II.

Справы парляментарнї.

Вчера явила ся у президента Палаты пословъ дра Смольки депутація товариства „Обороны вôдъ антісемітизму“, зложена зъ професоровъ дра Нотнаґля, бар. Суттнера и Ляйтенберґера и вручила ему меморіялъ зъ причины скандалôвъ антісемітскихъ, які проявили ся були на послѣдныхъ засѣданяхъ Палаты пословъ. Въ меморіялѣ тôмъ названо парляментъ австрійскій сумнымъ, мѣсцемъ жалю достойныхъ подѣй, въ котрôмъ несправедливôсть и лютôсть противъ жидôвъ знайшли сталый притулокъ.

Въ вôдповѣди своѣй заявивъ дръ Смолька, що ему жаль того, що реґулямінъ не дозваляє енерґічнѣйшихъ способôвъ, котрі дали бы президентови можнôсть не допускати до тыхъ негôдныхъ выбрикôвъ.

Въ ситуаціи парляментарнôй все ще не настала нѣяка змѣна. Пôсля N. fr. Presse мала конференція міністрôвъ, яка вôдбула ся минувшои недѣлѣ, займати ся дімісією мін. ґр. Кінбурґа. Помимо того, що лѣвиця заняла становище опозиційне — пише згадана ґазета — есть правительство мабуть того погляду, що нема потребы припоручати коронѣ приняте просьбы о дімісію. Мимо того нема сумнѣву, що ґр Кінбурґъ уступить; зато не потверджаєсь вѣсть, бôдьто бы ґр. Кінбурґъ думавъ зложити свôй мандатъ посольскій; може лишь буки, що вôнъ зажадає довшого урльопу.

Зъ новѣйшихъ вѣстей, які нинѣ наспѣли, можна вносити, що лѣвиця постановила остати ся въ опозиціи и стремить до розвязаня парляменту въ надѣи, що нові выборы вôдбудуть ся за нового міністерсва, бо думає, що теперѣшный кабінетъ не буде мôгъ удержати ся. Правиця знову старає ся всѣлякими силами не допустити до розвязаня парляменту, бо боить ся великихъ змѣнъ якъ при самыхъ выборахъ такъ и въ роботахъ можливого нового парляменту. Въ кругахъ парляментарныхъ ходять всѣлякі поголоски, котрыхъ однакъ годѣ сконтролювати; одні говорять о розвязаню Рады державнои и о змѣнахъ въ кабінетѣ, други рѣшучо тому перечать

Нѣ просвѣты, нѣ хлѣба въ Россіи!

Зъ причины розрухôвъ въ Россіи промавляють часописи россійскі горячо до совѣсти народу, котрый зносить байдужно страшну темноту въ низшихъ верствахъ. Побѣдоносцевъ поѣхавъ самъ до Харкова, щобы заохотити ґубернатора и власти земні до закладаня новыхъ школъ народныхъ. Зъ тои причины посыпали ся зъ рôжныхъ сторôнъ дописи, поясняючі ту справу. Лѣта недороду дали ся такъ у знаки, що годѣ дотеперѣшні школы удержати, а якъ же думати о закладаню новыхъ?! Учителѣвъ народныхъ удержують громады, а въ тыхъ громадахъ самі бѣдаки въ крайнôй нуждѣ. Хочь на нихъ выдано вже й міліоны, то таки нужда у нихъ страшна, инвентару не мають, а до того сидять въ довгахъ взятыхъ на величезні проценты. Тамъ нема жидôвъ, але за те суть т. зв. глитаѣ, кулаки, котрі занимають ся лихвою на жидôвскій способъ. Збôже, выдане на засѣвъ зъ правительственныхъ шпихлѣрôвъ, було дуже лихе отже чи зародить на другій рôкъ, такожь на певно не знати. Щобы прийти въ помôчь селянамъ, правительство россійске не стягало податкôвъ въ грошахъ, лише въ збôжу. Отже показало ся, що замѣсть чистого зерна, урядники принимали майже самъ послѣдъ. Зъ розпуки выходять люде до Туркестану. Тамошні власти хвалять ся, що кольонізація добре иде, и жадають новыхъ фондôвъ на дальше веденє кольонізаціѣ, тому що охочихъ людей не бракне. Але до чого — пытають ся часописи — доведе еміґрація зъ европейскихъ ґуберній, въ котрыхъ зовсѣмъ нема за богато людей, и кольонізація дрôбныхъ громадъ середъ чужого населеня? Зъ выловленыхъ въ Галичинѣ шумовинъ певно не буде богато потѣхи та хôсна, не бôльше, якъ вже мала Бразилія зъ еміґрантôвъ польскихъ.

Міністерство має надъ чимъ собѣ голову ломити: фінансы, рôльництво и просвѣта находять ся въ дуже лихôмъ станѣ. Щобы добре зарадити нуждѣ, треба казочныхъ сумъ, а сегорôчный недоборъ по остаточнôмъ обрахунку выносить 180,977.163 рублѣвъ. Въ перспективѣ суть пôдвысшені податки вôдъ оковиты, вôдъ пива, нафты, заграничнои бавовны, вôдъ бавовняныхъ выробôвъ, мешкань и вôдъ доходôвъ. Часописи россійскі пôдносять, що россійскій край має богато природного богацтва: — однакъ зъ вôдкижь то походить, що населенє терпить нужду, незнану на Заходѣ? Цѣлый свѣтъ знає — такъ менше бôльше пише „Новое Время“ — що Россія есть краємъ рôльничимъ, але дармо хтось, що не знає справдѣшного стану справы, шукавъ бы тутъ рôльничихъ институцій, школъ та вôдповѣдныхъ орґанôвъ правительственныхъ. Переглядаючи будынки правительственні въ Петербурзѣ стрѣнешь вкôнци на однôмъ написъ: „Департаментъ справъ рôльничихъ и сельского промыслу“. Та не думай собѣ, що тамъ Богъ знає що пишуть та радять, бо якъ увôйдешь до середины, застанешь кôлькохъ молодыхъ людей, занятыхъ лише статистикою. Отъ и все, на що здобулася ся держава, зовсѣмъ рôльнича.

Два грачѣ.

Изъ споминокъ австрійского офіцира.

Написавъ — ЛЬОТАРЪ ГОРТЪ.

Мѣсточко Т..., де стояла моя шкадрона, лежить на границі Стиріѣ и Угорщины; то було добре довѣдатись и мы тѣшили ся, коли прийшовъ розказъ туды машерувати.

Однакожь приглянувшись близше, показало ся инакше. На веселі горы зеленои Стиріѣ, покрыті лѣсами, пригадувала лишь синява смуга на далекôмъ овидѣ, а пишна Угорщина высылала намъ инколи лишь найгôршу банду циганьску на привѣтъ — отже въ мѣсточку Т... брала ся страшенна нудьга.

Мы — рітмайстеръ, я и ще другій поручникъ — жили тутъ, якъ могли. Нашї кватиры були лихі, але ще лихша була одинока господа, до котрои можна було ходити и де сходили ся всѣ достойники; але й тутъ бувала въ великôй хатѣ що недѣлѣ и свята велика бійка. Тыхъ достойникôвъ не було тутъ впрочôмъ богато: панъ отець, поважный, старый вже чоловѣкъ, котрый живучи вже трицять лѣтъ мѣжь селянами ставъ и самъ селяниномъ; трохи нарваный учитель, котрый заразъ бивъ въ долонѣ, скоро лишь панъ-отець що небудь заговоривъ; лѣсничій зъ червонымъ носомъ, котрому вѣчно дуже хотѣло ся пити; а наконець начальникъ громады, чесна душа, але все таки грубезный пивоваръ. Отже й не було выгляду, що буде зъ нимъ весело жити.

Недалеко вôдъ мѣсточка стоявъ хорошій замокъ середъ красного парку; недалеко вôдъ него хуторець зъ стаднею — правдиве взôрцеве господарство. Замокъ належавъ до пана Б..., котрый зимою и лѣтомъ проживавъ тутъ зъ своею родиною Самого властителя мы рѣдко коли бачили, зато частѣйше его жѣнку, котра мало що не що дня ѣздила зъ своими троима дуже миленькими дѣточками въ елеґантнôй ляндарѣ по мѣстѣ.

Розумѣє ся, що мы ставувши въ мѣсточку постановили заразъ зробити й въ замку візиту; але старенькій панъ отець вдержавъ насъ вôдъ того. Довго не хотѣвъ вôнъ сказати, длячого не радить намъ туды заходити; але коли мы стали ему дорѣкати, що вôнъ длятого не терпить пана Б..., що той протестантъ и не хоче нѣчимъ причиняти ся для его церкви, то вôнъ розсердивъ ся и сказавъ: „Нѣ, панове, вѣрте, що не длятого; — але у власнôмъ вашôмъ интересѣ мушу васъ остерегти.“ А вôдтакъ додавъ по тиху: „Може то й не по христіяньски, але нехай тамъ, панове чей того не скажете нѣкому — Б.. бувъ офіциромъ и стративъ свою шаржу, якъ кажуть, черезъ якійсь злочинъ; та й его жѣнка есть донькою якогось злочинця, такъ бодай говорять.“

— Хтожь такъ каже? — вôдозвавъ ся рітмайстеръ знеохоченый.

— Весь народъ — а голосъ народу, то голосъ Божій; чогожь хочете панове: а зъ вôдкижь у нихъ тôлько грошей? — а вôдтакъ — онижь зъ нѣкимъ въ свѣтѣ не жиють.

Мы призадумались надъ сею справою и стали розвѣдувати. Оно не зовсѣмъ такъ було, якъ панъ отець говоривъ. Мы довѣдались, що Б.. зложивъ свою шаржу добровôльно — длячого? того не умѣвъ намъ нѣхто сказати — и що весь маєтокъ дôставъ вôнъ въ спадщинѣ. Про его жѣнку не могли мы такожь нѣчого розвѣдати. Всежь таки справа не була намъ зовсѣмъ ясна и длятого держалисьмо ся зъ далека.

Одного дня — а мы були вже чотири мѣсяцѣ въ мѣсточку — стоявъ я не маючи що робити, на головнôй улици мѣсточка, коли нараз надлетѣли якісь конѣ зъ возомъ. То була ляндара властителя замку; конѣ чогось сполошили ся, вôзникъ злетѣвъ зъ кôзла, а конѣ пôгнали дальше якъ шалені. Небезпечнôсть була велика, бо на конци улицѣ заразъ, якъ ся зъ мѣсточка выходило, бувъ тогды дрантивый мôстъ саме надъ найглубшимъ мѣсцемъ млынôвки. Менѣ удало ся прискочити до коней зъ боку и приперти ихъ до воза зъ якимись бочками; оденъ кôнь упавъ,

Переглядъ политичный.

Въ понедѣлокъ мае Є. Вел. Цѣсарь принимати на авдіенціи депутацію буковиньского сойму, выдѣлу краевого и университету, въ справѣ утвореня медичного факультету при черновецкôмъ университетѣ.

Дня 6 с. м. вечеромъ, вôдбуло ся въ помешканю маршалка краевого, кн. Санґушка, засѣдане анкеты для справы конверсійнои. Въ нарадѣ взяли участь всѣ члены анкеты, крôмъ ґр. Ив. Тарновского.

На вчерашнôмъ засѣданю француского парляменту вôдчитавъ міністеръ Рібôтъ заявлене, въ котрôмъ каже, що міністерство буде вести и дальше політику, якои домагае ся парляментъ. Въ справѣ панамскôй буде правительство доходити безвзглядной правды. Наконець домагало ся правительство ухваленя провізоричного буджету. Заявлене то приняла лѣвиця и центрумъ грôмкими оплесками. Міністеръ Буржоа заявивъ вôдтакъ, що секція тѣла Ренаша вôдбуде ся въ суботу и що всѣ его паперѣ будуть розслѣдженѣ. Пос. Ґіббаръ домагавъ ся выданя актôвъ; палата приняла однакъ заявлене міністра 306 голосами противъ 104 и ухвалила правительству вотумъ довѣря.

Пôдчасъ дебаты надъ буджетомъ міністерства справъ заграничныхъ въ италіяньскôмъ парляментѣ заявивъ міністеръ Брінъ на выводы пос. Люціфера о союзахъ Италіѣ, що вôнъ (Люціферъ) хоче очевидно ослабити значѣне тыхъ союзôвъ. Всѣ однакожъ, що знають мирну політику Италіѣ, готовѣ пôдпирати ту політику и тымъ способомъ забезпечити миръ.

Новинки.

Львôвъ дня 9 грудня.

— **Конкурсы.** Окружна Рада шкôльна въ Городенцѣ розписуе конкурсъ на посады учителѣвъ: въ Дубкахъ, Далешевôй, Глушковѣ, Якобôвцѣ, Копычинцяхъ, Кунисôвцяхъ, Луцѣ, Незвискахъ, Олѣевôй королѣвскôй, Пôдвербцяхъ, Репужинцяхъ, Семакôвцяхъ и Жуковѣ; дальше на посады молодшихъ учителѣвъ въ Чернятинѣ, Чортôвци, Городенцѣ и Обертинѣ. Поданя треба вносити найдальше до 6 сѣчня 1893.

— **Презенты** одержали оо.: Клим. Роснецкій на Бережницю. Ант. Сосенко на Заруде, Игн. Юхновичь на Корчинъ. Мих. Студиньскій на Демянôвъ и Григ. Купчиньскій на Розгадôвъ, всѣ въ епархіи львôвскôй.

— **Зъ университету.** П. Кирило Черлюнчакевичь, авскультантъ судовый въ Перемышли, одержавъ въ университетѣ краковскôмъ степень доктора правъ.

— **Выдѣлъ товариства „Рускихъ женщинъ въ Станіславовѣ"** оповѣщуе, що позаякъ першѣ загальнѣ зборы сего товариства, скликанѣ на 24 падолиста с. р., не могли вôдбути ся задля малои участи членôвъ, то выдѣлъ скликуе другѣ такійжь загальнѣ зборы на день 11 грудня. На другихъ зборахъ кожде число буде достаточне, щобы зборы вôдбулись. Мѣсце збору вызначене въ комнатахъ „Рускои Бесѣды въ Станіславовѣ". *Вôдъ выдѣлу.*

— **На фондъ на памятникъ для Тараса Шевченка** вложили дальше фанты Впов. панѣ: Олена Черевкôвна зъ Корчмина подушку въ кремовои моры, на котрôй выгафтованый шовками вѣнецъ зъ пôльныхъ цвѣтôвъ, а по серединѣ выгафтована напись: „Ще не вмерла Украина", и фартушокъ батистовый вышиваный хрестиками и прикрашеный золотыми та срѣбными плетѣнками. — Маруся Мосевичѣвна зъ Будинина фартушокъ батистовый вышиваный хрестиками, прикрашеный бѣлыми коронками та вставками. — Софія Мосевичѣвна зъ Будинина пôдставку пôдъ годинникъ въ атласу и пацьорковъ прибрану дрôбными цвѣтами зъ шовку. — Антонина Левицка зъ Белзця копикъ изъ зерятъ гарбузôвъ и срѣбныхъ пацьоркôвъ. — Стефанія Дорошѣвна зъ Ракобовтъ подушку вышивану на канвѣ волѣчками въ цвѣты. — Евгенія Пачовска зъ Богородчанъ подушечку на шпильки зъ червоного атласу и чорного сукна въ формѣ мѣсяця, на котрôй выгафтованѣ слова: „Въ своѣй хатѣ своя правда и сила и воля", и мальоване на деревѣ etui на циґарета. — Марія Пачовска въ Богородчанъ декораційну завѣску на стѣну гафтовану шовкомъ въ рôзныхъ красках на чорнôмъ суконъ, у верху-жь тои завѣски вымальована на жовтôй шовковôй матеріи могила Шевченка. — Володимира Яворска зъ Богородчанъ скляну касетку оправлену въ синій атласъ и въ стяжки та прикрашену бѣлыми перлами, рѣзблену зъ бѣлого дерева паличку и пôдставку. — Леокадія Преславска зъ Богородчанъ пушку на тютюнъ зъ срѣбнои канвы гафтовану синимъ шовкомъ. — Е. Дуткевичѣвна зъ Бережанъ пôдставку пôдъ лямпу зъ червоного оксамиту прикрашену цвѣтами зô шкôры.

— **Кваліфікаційный испытъ** на учителѣвъ религіѣ для середныхъ шкôлъ вôдбуде ся въ днахъ 27, 28 и 29 грудня 1892, а о припущене до испыту треба подавати ся найдальше до 17 грудня с. р.

— **Холера.** Въ справѣ холеры одержавъ Выдѣлъ краевый вôдъ президіѣ Намѣстництва таку вôдозву: Розпорядженемъ зъ дня 8 падолиста с. р. ч. 53.961 оголошенымъ въ вѣстнику розпорядженъ для почтъ и телеґрафôвъ зарядило ц. к. міністерство торговлѣ, що въ наслѣдокъ постановъ §. 2 бук. б. точка 6 розпорядженя міністеріяльного зъ дня 17 жовтня 1869 ч. 17.900 (В. з. д. ч. 159) треба уважати донесеня телеґрафічнѣ до властей політичныхъ о пôдозрѣныхъ выпадкахъ занедужаня або смерти на холеру (про появу холеры) за вôльнѣ вôдъ оплаты телеґрамы службовѣ безъ рôзницѣ, чи тѣ донесеня походять вôдъ ц. к. властей або вôдъ начальникôвъ громадъ, лѣкарѣвъ, командъ жандармеріѣ и иншихъ публичныхъ орґанôвъ, вôдъ стацій зелѣзничныхъ або вкôнци вôдъ особъ приватныхъ. Однакъ стаціѣ телеґрафічнѣ повиннѣ уважати на се, щобы такѣ донесеня були обмеженѣ до конечно потрѣбныхъ розмѣрôвъ. — О рѣшаню міністерства торговлѣ поданôмъ въ наведенôй вôдозвѣ повѣдомивъ Выдѣлъ краевый всѣ выдѣлы повѣтовѣ для дальшого розповсюдненя.

— **Метелицѣ.** Вôдъ кôлькохъ вже днѣвъ лютять ся въ захôдной и полудневôй части нашои Монархіѣ страшнѣ бурѣ и метелицѣ. У Рѣдни була вô второкъ по надъ вечеръ така сильна буря, що на улицю майже нѣхто не мôгъ показати ся, бо валило его зъ нôгъ. Цѣкаве, що якъ разъ пôдчасъ тои бурѣ горѣло въ мѣстѣ въ 33 рôзныхъ сторонахъ; въ двохъ выпадкахъ горѣли дахи, а въ прочихъ займила ся була саджа въ коминахъ. Найсильнѣйше мабуть лютилась буря въ Нѣмецкôмъ Бродѣ на Моравѣ. Черезъ цѣлу добу вѣявъ такъ сильный вѣтеръ и мѣвъ снѣгомъ, що порозносивъ цѣлѣ стирты збôжа, позрывавъ зъ домôвъ ґонтовѣ дахи а въ лѣсахъ поломивъ богато дерева. Въ поѣздѣ вѣденьскôмъ, що ѣхавъ пôдъ ту пору зъ Праги, и въ другôмъ поѣздѣ поспѣшнôмъ, що ѣхавъ зъ Берлина порозтрѣскувало вôкна. Майже въ ту саму пору була въ Будапештѣ така буря, що на улици перевернуло и покалѣчило кôлькохъ людей. Въ декотрыхъ сторонахъ мело такъ снѣгомъ, що засыпало поѣзды на зелѣзницяхъ. Румуньскій наслѣдникъ престола, що ѣхавъ до Лондону, мусѣвъ въ Будапештѣ перервати ѣзду, бо зелѣзницю снѣгъ засыпавъ.

— **Щедра жертва.** Померша недавно княгиня Каролина Любомирска записала мѣсту Львову 1000 зр. на добродѣйнѣ цѣли. Зъ тои сумы призначено 912 зр. 27 кр. на корѣнный фондъ товариства шкôльнои молодежи, иншѣ но на обѣды для бѣдныхъ дѣтей.

— **Вѣче католикôвъ** мае небавомъ вôдбути ся въ Краковѣ. Комітетъ вѣчевый вже уконституовавъ ся, выбравши провôдникôвъ и секретарѣвъ поодинокихъ секцій. Комітетъ той може вôбльшити ся до 50 членôвъ. Запрошенѣ делеґаты мають занятися утворенемъ мѣсцевыхъ вѣчевыхъ комітетôвъ у Львовѣ и по иншихъ бôльшихъ мѣстахъ.

— **Пригоды на Буковинѣ.** Въ Роговнѣ утопила ся въ керници селявка Маґда Бойчукъ. — Въ Брі... статѣ дерево въ лѣсѣ убило селянина Дмитра Гальоша. — Въ Михаленахъ вôдъ чаду померла цѣла родина селянина Костя Вирхи, то есть четверо особъ. — Въ Мі... реничевахъ, повѣта выжницкого, найдено на поли тѣло селянки Маріѣ Лужакъ. Комісія судово-лѣкарска ствердила, що Мужакова заснула на поли и замерзла. — ...

а другій вже пристанувъ, и такъ я ихъ спинивъ.

Коâ були добре покалѣчили ся, але все таки могли ще ити дальше, якъ я то заразъ побачивъ. Менѣ не оставало ся нѣчого, якъ хиба завезти самому переляканy на смерть жѣнку и дѣти до дому.

Панъ Б.... также не мало перепудивъ ся, коли побачивъ насъ въѣзджаючихъ. Я розповѣвъ ему заразъ все, якъ було, а вôнъ стиснувши менѣ руку, подякувавъ сердечно. Заразъ збѣгла ся вся служба, а я побачивши, що мене вже тутъ не потреба, забравъ ся, обѣцявши ще прислати лѣкаря. На другій день вôдвѣдавъ мене панъ Б.... въ мѣсточку. Я бувъ якъ разъ зъ товаришами въ господѣ, а вôнъ зайшовъ туды и ще разъ дякувавъ менѣ щиро.... „Ще — каже — дрожить на менѣ цѣле тѣло вôдъ страху, але слава Богу, все вже проминуло". А очи его при тôмъ ажь свѣтили ся зъ радости.

„Чоловѣкъ, — думаю собѣ — що такъ любить свою родину, не може бути злочинцемъ". Мабуть и на другихъ зробивъ вôнъ таке враженє, бо коли зъ нами працювавъ ся, то всѣ ему обѣцяли загостити до него на замокъ.

Незадовго по тôмъ жила цѣла третя шкадрона въ великôй дружбѣ зъ властителемъ замку. Майже що вечера заходили мы туды и то були веселѣ хвилѣ, котрыхъ не забуду. Веселый и дотепный господарь, миленька, хороша и молода его жѣночка, а особливо тыхъ троє дѣточокъ, якъ ангелятка причарували насъ до себе. Кождый зъ насъ выбравъ собѣ изъ жертôвъ по однôй нареченôй и мы дѣйстно неразъ ажь сами якъ дѣти забавляли ся въ сѣмъ привѣтнôмъ кружочку.

Але слова панъ-отця не сходили менѣ зъ думки, и я бувъ бы давъ не знати що за то, щобы довѣдатись правды, а то якъ разъ длятого, що я дуже полюбивъ сихъ людей.

Разъ вечеромъ остали ся мы самѣ зъ паномъ Б.... Его жѣнка достала сильного болю головы, а ѣй дѣти пôшли раньше спати. Зъ отсеѣ хвилѣ думавъ я скористати для свого давно обдуманого плину.

Коли мы такъ собѣ балакаємо, то о сѣмъ то о тôмъ, глянувъ я, отъ такъ нѣбы нехотячки на портретъ пана Б.... зъ австрійскимъ ордеромъ военнымъ на грудехъ та пытаю:

— Де вы роздобули собѣ сей ордеръ, пане Б.? Вы були офіциромъ?

— А вжежь, що бувъ! — вôдповѣвъ вôнъ гордо. Той ордеръ доставъ я пôдъ Кустоцою.

— А чомужь вы покинули службу, що розпочала ся такъ славно? — розпытувавъ я дальше.

— Стративъ охоту до неи — вôдповѣвъ вôнъ коротко. Я хотѣвъ ще дальше допытувати ся, але рітмайстеръ споглянувъ на мене такимъ окомъ, що замкнувъ менѣ ротъ.

Настала глубока мовчанка. Б... сперъ ся головою на руку. Наразъ, якъ колибъ рѣшивъ ся, звернувъ ся до мене. „Якъ думаете — пытае — чи можна злочинъ спокутувати добрымъ дѣломъ?" Тѣ слова вымовивъ вôнъ въ такъ сильнôмъ зворушеню, що я ажъ ставъ каяти ся своеи цѣкавости.

— Можете отверто говорити; ваша повѣдь не дотыкае мене безпосередно — вôдповѣвъ вôнъ, коли я мовчавъ.

— О тôмъ — кажу — рѣшае власна совѣсть. — Правда, що законъ и суспольнôсть людска...

— То лишѣмъ на боцѣ — вôдповѣвъ вôнъ гôрко; — якъ оза думае, того я досвѣдчивъ самъ на собѣ.

— Отъ говорѣмъ лѣпше про що инного — докинувъ рітмайстеръ.

— Ба нѣ, мы зайшли вже за далеко, щобы то поминути, а вôдтакъ я повиненъ вамъ дещо и пояснити, коли можу васъ уважати приятелями мого дому.

Мы пристали на то, закурили новѣ циґара и присунулись близше идъ господареви дому.

Для мене бувъ панъ Б... вôдъ першой хвилѣ дуже симпатичный и я напевно сподѣвавъ ся, що его оповѣданє розвѣе всѣ тѣ поголоски, якѣ о нѣмъ ходили. Длятого я слухавъ зъ розказъ якъ найбôльшою увагою все то, що вôнъ розказувавъ — то можу нинѣ по многихъ лѣтахъ все то що до крихты собѣ пригадати и дословно вамъ розповѣсти.

Панъ Б... отъ такъ розказувавъ.

(Дальше буде).

щанинъ мѣста Серета Генрикъ Ріръ переходивъ тыми днями черезъ рѣку Серетъ. Пôдъ нимъ заломивъ ся лѣдъ и вôнъ утопивъ ся.

— **Зъ пôдъ Гвôздця** въ Коломыйщинѣ пишуть намъ: Сумно то, дуже сумно нашъ кутикъ выглядае: темнота, лѣнивство, забôйства и піяньство, зухвалôсть и уôбръ у насъ на порядку дневнôмъ, а люде котрі бы повинні зло направляти, не роблять противъ него нѣчого, бо думають, що имъ зъ тымъ добре. — Коротенька се, але дѣйстно сумна вѣсть. А може оно ще не такъ дуже зле, якъ то звычайно видить чоловѣкъ, котрый бы хотѣвъ, щобы було ще лѣпше? А всежъ таки треба признати, що зъ Гвоздеччины найменше чувати, щобы тамъ люде горнули ся до просвѣты, щобы заводили у себе читальнй, закладали по селахъ крамницѣ и т. д. Сумно то, але ще сумнѣйше було бы, колибъ люде, що можуть и повинні, дѣстно не старали ся наводити темныхъ людей на добру дорогу и не розкрывали передъ ними свѣтло просвѣты.

— **Левъ на воли.** Зъ рязаньскои ґуберніѣ въ Россіи доносять, що рѣдкій сей звѣръ появивъ ся тамъ въ селѣ Єрмоловѣ и вхопивъ 3-лѣтного хлопця, котрого подыбавъ на улици. Люде кинулись заразъ за львомъ, але коли вôнъ пустивъ дитину пôдъ лѣсомъ, вôддаленымъ на три кільометры вôдъ села, була она вже нежива. Левъ той, кажуть, утѣкъ якомусь панови зъ тамбовскои ґуберніѣ, що любуе ся въ дикихъ звѣрятахъ.

— **Вôдъ п. Василя Дроздовского,** заступника бурмістра въ Борщевѣ, одержали мы письмо, въ котрôмъ просить насъ подати до прилюдной вѣдомости, що товариство взаимныхъ обезпеченъ „Днѣстеръ“ у Львовѣ именувало его своимъ аґентомъ на борщѣвскій судъ повѣтовый. П. Дроздовскій каже, що готовъ П. Т. Публицѣ въ каждôй хвили служити и просить вôдносити ся до него пôдъ адресою якъ высше подано.

† Посмертнѝ вѣсти.

Въ Перемышли померъ Антôнъ Ст. Должицкій, дня 6 с. м. по довгôй недузѣ, въ 41 р. житя. Покойный бувъ дѣйстнымъ учителемъ при рускôй ґимназіи въ Перемышли, способнымъ педаґоґомъ, приятелемъ молодежи и сердечнымъ товаришемъ въ каждôмъ учительскôмъ зборѣ. Похоронъ вôдбувъ ся вчера въ Перемышли. — Въ Берлинѣ померъ славный електротехнікъ Вернеръ Сіменсъ. Покôйникъ бувъ выхованцемъ берлиньскои артилерійскои школы и ще будучи офіциромъ робивъ всѣлякі вынаходы на поли урядженъ телеґрафічныхъ. Вôдъ р. 1848 заложивъ спôлку въ механікомъ Гальске и зъ нимъ отворивъ закладъ для будовы телеґрафôвъ. Штука телеґрафічна мае ему богато завдячити. Также електричні зелѣзницѣ се его дѣло. Сіменсъ померъ въ 76 роцѣ житя. — Въ Москвѣ померъ россійскій поетъ Атанасій Фетъ (Шеншинъ) въ 72 р. житя.

Всячина.

— **Изъ-за рися.** Сварѣмъ ся дѣду! — Та за яку бѣду? — Изъ-за рися, що пожеръ пос. Олексѣ Барабашеви въ Старыхъ Богородчанахъ три гуски, а котрого вôнъ вôдтакъ застрѣлявъ на своѣй стодолѣ. Причина не абы яка важна, щобы якійсь, видко, дуже здогадливый панъ Н. Н. завѣвъ въ фейлетонѣ „Дѣла“ полеміку зъ непôдписанымъ, хочь бы лишь початковыми буквами К. К., авторомъ фейлетону про рися въ „Народ Часописи“.

Признаю ся отже, що дѣйстно я той К. К., що позволивъ собѣ сумнѣвати ся о фактахъ, наведеныхъ въ новинцѣ „Дѣла“ про рися въ Старыхъ Богородчанахъ и въ загадѣ про рисѣвъ, а коли я не навѣвъ жерела, зъ вôдки взявъ згадану новинку, то лишь для того, що на борзѣ не мôгъ сконстатувати, чи она вперше появила ся въ „Дѣлѣ“, чи досталась туды зъ якои другои часописи и зъ котрои. Се однакожь рѣчь меншои ваги; менѣ ходило о то, щобы спонукати які вôдзывы, котрі дали бы можнôсть провѣрити важні для історіѣ рися факты: 1) чи дѣйстно пос. Барабашъ убивъ у себе на стодолѣ дикого рися; 2) чи дѣйстно рись вырывае коровамъ вѣмена; 3) де розмножили ся рисѣ: чи коло Старыхъ Богородчанъ, чи въ Гуцульщинѣ? Отсе и спонукало мене подати въ фейлетонѣ „Народ. Часописи“ пôсля Брема коротеньку исторію рися, тымъ бôльше, що я лишь любитель звѣрятъ, а не фаховый ихъ знатокъ, а такій Бремъ и ті, що продовжали его дѣло, певно про рися бôльше знали, якъ пп. Н. Н. и К. К. разомъ.

Побачивши у вчерашнôмъ фейлетонѣ „Дѣла“ „Колька словъ про рися въ Галичинѣ“ зъ пôдъ пера якогось пана Н. Н., зрадувавъ ся я не мало, думаючи, що довѣдаюсь правды о тôмъ, о чôмъ я сумнѣвавъ ся. Тымчасомъ п. Н. Н. закôнчивъ свою розвôдку про рися ось якъ: „Дотычно сего звѣря, убитого посломъ Барабашемъ, скажемо, що мы на власні очи его не бачили. — Отъ тобѣ поясненє! (Якъ старои бабы о чортѣ: „Нѣ — каже — сама на власні очи не бачила, але бачила сусѣдка тѣтки моеи вуйны“). Треба ще лишь, щобы пос. Барабашь вôдозвавъ ся и сказавъ, що вôнъ не забивъ на своѣй стодолѣ нѣякого звѣря, або, що забивъ звычайного старого коцура. А теперъ спытаю васъ, пане Н. Н., чи бачили вы на власні очи, якъ рись хочь бы лишь однôй коровѣ вырвавъ вѣмя? Вы покликуетесь въ сѣй справѣ на ватага въ полонинѣ на Чорногорѣ, котрый вамъ то казавъ, а я вамъ на то такъ скажу: вамъ бы я може й повѣривъ, але якомусь тамъ ватазѣ зъ полонины не конче; бо чомужь бы рись не мавъ брати ся заѣдати цѣлу корову лишь выдиравъ бы вѣмя? А нехай и такъ; була бы се рѣчь дуже цѣкава и для історіѣ рися дуже важна, але треба ѣѣ насамперед непохитно сконстатувати. Наконецъ вы п. Н. Н. не дали менѣ нѣякого поясненя, де саме розмножили ся рисѣ: чи коло Старыхъ Богородчанъ, чи въ Гуцульщинѣ? а хочете лишь менѣ доказати, що рись не есть такъ дуже рѣдкимъ звѣремъ у насъ. Ваша правда. Я признаю ся, що трохи перехопивъ ся, сказавши, що той звѣрь есть и у насъ дуже рѣдкимъ; такъ не есть, бо вже сего року були ажь три звѣстки про рисѣвъ: два по нашôй сторонѣ горъ (въ Старыхъ Богородчанахъ и въ бориняньскихъ лѣсахъ, де поручникъ Страньскій изъ Самбора застрѣливъ рися на 1 метеръ и 30 центим. довгого а 70 центим. высокого) а оденъ по семиградскôй сторонѣ. Дальше наводите вы за Kur. Lwowsk-имъ, що передъ пôвтора рокомъ якійсь лѣсничій коло Косова затроивъ два рисѣ; що пôсля Przeglad-у убито на польованю въ Испасѣ самбôрскôмъ 9 рисѣвъ; що вамъ розказувавъ президентъ окружного суду Коломыйского бл. п. Пшецскій ось таку исторію про рися: „Коли я бувъ начальникомъ суду въ Самборѣ, принесли до суду хлопъ убитого рися, бо за самця платило ся нагороду. Бувъ то молодый самець. „Якъ жежь ты его зловивъ?“ — пытаю. — „А якъ? Иду лѣсомъ, виджу: бѣжить якійсь звѣръ, що я его ще не видѣвъ. Я побѣгъ за нимъ, щобы зловити, а вôнъ выскочивъ на смереку. Я полѣзъ за нимъ, а вôнъ передо мною утѣкавъ усе высше, ажь на самъ вершокъ. Я гойдавъ смереку, щобы вôнъ упавъ, але на дармо, — ажь емь уломивъ той вершокъ, та й тогды вже звѣръ упавъ на землю. Закимъ вôнъ очунявъ, щобы втечи, я его сховавъ у торбу.“ (Очевидно мусѣвъ то бути дуже молоденькій звѣръ, коли давъ ся такъ зловити та ще й упхати въ торбу, бо хочь трохи старшій рись, припертый чоловѣкомъ, кидае ся на него). Все то однакожь не доказуе, що рись не есть рѣдкимъ звѣремъ у насъ, такъ якъ н. пр. не есть рѣдкій вовкъ або лисъ.

И дотепный же вы собѣ, п. Н. Н. чоловѣчокъ! Пишете: „П. К. К. пише: „У насъ въ Галичинѣ убито 1862 р. чотири рисѣ. Шкода, що п. К. К. не написавъ, въ котрôмъ мѣсяци убито ихъ!“ Дивна то ваша замѣтка. Коли видите на другôмъ щось злого, то не робѣть самі того. Вы прецѣ згадуете про рися, котрого убито передъ колькома недѣлями въ бориняньскихъ лѣсахъ, а кажете: „Мѣсяця не памятаю“. Вы не памятаете, а я наводжу пôсля Брема. Дальше пытаете: „А чи може знае панови К. К., що дикій котъ (длячого ажь дикій? я мôгъ мати на думцѣ звычайного) заходить въ село и лягае на стрѣху?“ Якъ то? Вы п. Н. Н. того не знаете? — Певно, дикій котъ заходить въ село, лѣзе до курниковъ и голубниковъ та лазить по стрѣхахъ, а коли лазить по нихъ, то й може де присѣсти.

Доказуете менѣ, що не всѣ описы въ Бремѣ суть скôнченою досконалостію; одні суть знамениті, а иншѝ неповні. Я то и безъ васъ знавъ, бо прецѣ нѣчого скôнченого пôдъ сонцемъ нема, и якъ разъ длятого, що въ найлѣпшôмъ нинѣ пôдручнику до історіѣ звѣрятъ не знаходжу такъ цѣкавыхъ чертъ зъ житя рися, ходило менѣ о то, щобы ихъ провѣрити, але вашихъ „Колька словъ“ до того анѣ дробки не причинило ся.

До чого вы причепили слѣдуючу замѣтку: „Дальше пише п. К. К., що найкрасшій оказъ рися знаходить ся въ музею въ Христіяніи. Хто знае, чи есть вôнъ красшій вôдъ дуже красныхъ оказôвъ, що знаходять ся у Львовѣ въ музею ґр. Володимира Дѣдушицкого. Лишь не знаемо (треба було розвѣдати): коли и въ якихъ сторонахъ ихъ застрѣлено“. То не я пишу, а подае Бремъ. Анѣ вы, анѣ я, не були въ музею въ Христіяніи, а Бремъ, видко, не бувъ въ музею ґр В. Дѣдушицкого. До чого отже ся замѣтка? Хиба хотѣли вы показати, що вамъ знаный музей ґр. Дѣдушицкого? Не велике дѣло; тамъ вступъ каждому вôльный.

Наконецъ не сподобалась вамъ, п. Н. Н., за высока цѣна кожѣ рися по 15 до 18 зр. Я ѣѣ подавъ также пôсля Брема, лишь обчисливъ марки (25 до 30) на риньскі (марку по 60 кр.) Вы пишете въ „Дѣлѣ“: „....въ однôмъ найбôльшôмъ складѣ футеръ у Львовѣ, коштуе готове футро дамске зъ рисѣвъ 40 зр. Есть оно бѣле и выглядае гарно“. Ґараздъ! Коли вы знайшли дешевшу цѣну. Купѣть же таке футро своѣй жѣнцѣ (коли ѣѣ маете) въ дарунку на Святый вечеръ. Нехай здорова зносить! Лишь одно: Дивѣть ся, абы васъ не „надули“ — може то кролики? А кролики пускають волосъ и лысѣють! Вашъ покôрный слуга: *К. К.*

(Слôвце вôдъ Редакціѣ: Мы не дали бы мѣсця сѣй такъ широкôй полеміцѣ въ нашôй часописи, колибъ не були переконані, що й зъ неѣ зможе неоденъ зъ нашихъ читателѣвъ довѣдати ся де що цѣкавого про рися. На сѣмъ однакожь уважаемо вже полеміку за скôнчену)

Телеграмы.

Вѣдень 9 грудня. Приѣхавъ тутъ наслѣдникъ румуньского престола и поѣхавъ дальше до Сиґмаринґенъ.

Мадридъ 9 грудня. Кабінетъ Кановы дель Кастілльо подавъ ся до димісіѣ; загально сподѣвають ся, що на его мѣсце буде покликаный кабінетъ Саґасты.

Переписка Редакціѣ.

Вп. п. А. Марк. въ Рос. За ту цѣну можете запренумеровати собѣ „Нар. Часопись“ въ Вашôмъ ц. к. Старостѣ, позаякъ въ противнôмъ случаю треба за почту платити, черезъ що цѣна пренумерати мусить пôдвыснити ся. — Коли Ваша ласка пишѣть намъ дещо зъ Вашихъ сторôнъ; будете мати заслугу около добра народу.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Курєръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ зъ Пôдз.	3·10	—	10.03	10·52	—	
(зъ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновецъ	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—

Часъ львôвскій; рôвниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товсті и пôдчеркнені мінуты означають часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдае **Адамъ Креховецкій**

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ также для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Дра Фридриха Ленґіля

БЕРЕЗОВЫЙ БАЛЬЗАМЪ

Самъ вже сокъ, природный, вытѣкаючій зъ березы наверченои, уходивъ вôдъ запамятныхъ часôвъ за найлѣпше средство на красу; але хемічно по припису вынахôдця переробленый на бальсамъ, набирае вже майже чудесного дѣланя.

Якъ зъ вечера помастити нимъ лице або яке инче мѣсце на шкôрѣ, то вже на рано вôддѣлюе ся вôдъ шкôры майже незамѣтна лусочка, а шкôра сама стае свѣтло бѣлою и делікатною.

Сей Бальсамъ выгладжуе морщины на лици и воспôвку и надае ему краску молодости; шкôрѣ надае вôнъ бѣлость, делікатность и свѣжôсть, въ найкоротшôмъ часѣ усторонюе веснѣвки, родимѝ плямы, червонôсть носа, вугры и всяку таку нечистоту шкôры.

Цѣна одного збанка вразъ зъ приписомъ ужитку зр. 1·50.

Дра Ленґіля **Бензове Мыло,**

найлагоднѣйше и для шкôры найзноснѣйше, кавалокъ по 60 кр.

Австрійско-угорска

FINANZ-RUNDSCHAU

Признанє, якого доси зазнавало наше письмо, дало намъ товчокъ, **побôльшити** его обемъ а то такъ що до **формату** якъ и що до **змѣсту** нашои часописи. Въ рамкахъ дотеперѣшныхъ буде ся обговорювати, такъ якъ и доси, всѣ **фінансовѝ и господарскѝ обявы обширно и предматово**. Всежъ при тôмъ можемо числити, що въ новôй своѣй формѣ нашъ збôльшеный дневникъ знайде вôдклекъ голоснѣйшій. Попри жертвы, якѝ на насъ накладае побôльшене обему, **высокôсть предплаты** зостае **незмѣнена**, така якъ доси, бо мы намагаемо знайти бôльше розповсюдненє.

Число пробне даромъ.

Рôчна предплата за 52 богатѝ змѣстомъ числа **1 зр.**

Адміністрація: Wien, I. Wollnerstrasse 11

ПРИГОТОВЛЕНЕ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до принятя въ

Ц. И К. ВОЙСКОВЍ ШКОЛЫ

почанае ся въ приватной войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ—денна продажь 50.000 K°

Подроблюванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товаровъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ ласôтками, такожь по цукорняхъ.

Антикварска оферта.

МАЙЕРЪ, ЛЕКСІКОНЪ

4 (найновѣйше) выданє

16 елеґантныхъ томôвъ оправленыхъ въ полотно, якъ нови, замѣсть

зр. 96 зр. 55.

M. Kuppitsch W-we, Wien, 1 Schottenring 8.

Поручае ся **ТОРГОВЛЮ ВИНЪ** Людвика Стадтміллера у Львовѣ.

30

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера